

عنوان مقاله:

تجلی اساطیر شاهنامه فردوسی در قصاید خاقانی شروانی

محل انتشار:

دهمین کنفرانس بین المللی زبان، ادبیات، تاریخ و تمدن (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

حبیب قربانی - عضو هیات علمی، گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ی ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

صدیقه قربانی - مدرس زبان و ادبیات فارسی، ایران

خلاصه مقاله:

اسطوره، یکی از مهم ترین عناصر صور خیال در شعر فارسی است. تفاوت این عنصر با دیگر عناصر خیال آن است که؛ اسطوره از پیش ساخته و پرداخته شده است اما؛ عناصر دیگر را باید ذهن پویا و خلاق صاحب سخن بیافریند. از مهم ترین خصوصیات دانش اساطیری یکی آن است که الهام بخش افکار و عواطف انسانی و نیز تجلیگاه آرمان ها، ناکامی ها و آرزوی های دور و دراز بشری است و از این جهت در هنر و ادبیات تاثیرگذار است. از میان قدمای سخنگویان پارسی کمتر کسی بوده است که از رموز واره های اسطوره ای بهره نبرده باشد. از آن میان یکی خاقانی شروانی شاعر است که به یاری قدرت تخیل خویش و شگردهای هنری در سخن آفرینی به طرز بایسته ای آن ها را در کار آورده است. هدف این مقاله باز نمود یک به یک شخصیت های اسطوره ای، پهلوانی و شاهان شاهنامه ی حکیم فردوسی مستخدم در قصاید خاقانی شروانی به شرح هریک از آن ها به طور مجزا پرداخته آید. روش پژوهش به صورت کتابخانه ای و توصیفی تحلیلی انجام پذیرفته شده است.

کلمات کلیدی:

اسطوره، تخیل، خاقانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1787309>

